

## Napló 5: Életünk és további terveink Fatehpurban Németh Júlia és Pálúr Tamás

### Fatehpur

2009. február

Már hetek óta foglalkoztat minket a **hosszabbítás** gondolata. Annak idején többen is javasolták, hogy ha lehet, maradjunk legalább 9 hónapig, ami hatékonyabbá tenné mind a tényleges segítségünket, mind a befektetett energiát és forrásokat. Eredetileg, óvatosságból, mi nem mertünk fél évnél nagyobb távlatokban tervezni, hiszen a környezet nagyon más – mostani szemmel nézve szinte nem is tudtuk, mire vállalkozunk –, és 6 hónap is hosszú idő kiszakadni az otthoni civil életből. A válság miatt az adományok is nehezebben folytak be, emberileg biztonságosabb volt a rövidebb idővel tervezni. Végül, a munkavállalási vízum elutasítása és a 6 hónapos turista vízum egyértelműen bekorlátozta a mozgásterünket.

Most azonban, hogy túl vagyunk a tervezett idő kétharmadán és a fatehpuri idő felén, már hajlanánk arra, hogy meghosszabbítsuk kinttartózkodásunkat 3 hónappal. Egyeztetve Sujithékkal arra jutottunk, hogy a sokféle átmeneti helyzet (pl. szabadságolások) miatt is még eredményesebbé tudnánk tenni az elkezdett projektjeinket és szívesen vennék, ha maradnánk (Sujith áprilisban megint elutazik egy hosszabb időre, most egy továbbképzésre). Egyeztettünk a Missziói Osztállyal is (főnökünkkel, P. Tóthné Szakács Zitával) a további költségekről és a várható adományokról, ahonnan szintén biztatást kaptunk. Így már biztonsággal tudnánk vállalni azt, hogy kitöltsük a Missziói Osztály által „B” verzióként kilátásba helyezett 9 hónapos kiküldetést. **Újabb turista vízum igénylésével itt tudnánk tölteni még 3 hónapot.**

Kaptunk néhány vállalatot további adományokra és várunk még segítséget – kinek-kinek a lehetőségei szerint.



### „Szelektív hulladékgyűjtés” Indiában

Bárhol jártunk eddig az országban, a hulladékkezelés és a környezetszennyezés mindenhol nagy probléma. A háztartási szemét elszállítása központilag megoldatlan. A naponta keletkező **hulladékot** ki-ki a legközelebbi árokba, szemétdombra, **útszélére**, szakadékba **önti** és a többit rábízta a természetre. És itt kezdődik a „szelektív hulladékkezelés”: a legszegényebbek a szemétkupacokon turkálva kiválogatják a papírt, a műanyagot és bizonyos üvegeket, amit vélhetően értékesíteni tudnak; a zöldség- és gyümölcs héjat, az ételmaradékokat pedig a majmok, tehének, kecskék, disznók, kutyák, madarak túrják ki maguknak. (Ilyen körülmények között vajon mennyi mérgező anyagot tartalmazhat a tehéntej, bivalytej vagy a levágott állatok húsa.) Az összes többi pedig vagy egy faluszéli szemétdombra kerül, vagy egyszerűen **elégetik**. A leggyakoribb az, hogy az utcán, házak mellett





rendszeresen **meggyújtják az összegyűlt szemétkupacot**, ami be is teríti a jellemző szélcsendben a környéket torokszorító füsttel. Sajnos a kórházainknál is ez a gyakorlat. A kiotói és koppenhágai klímacsúcsonk India büszkélkedik alacsony széndioxid kibocsátásával és kvótájával, de a valóságos hétköznapi környezetszennyezésről nagyokat hallgat.



A **vonatból** még az intelligensebbek is a legnagyobb természetességgel **dobják ki a szemetet az ablakon**. Az utazóközönség – különösen az alvókocsikban – pedig rutinszerűen maga mögött hagyja az ételmaradékot, az ablakon ki nem dobott zacskókat, csomagolóanyagot, az ülés köré morzsát, aminek az a következménye, hogy a kocsikban elszaporodnak a csótányok, és elbújnak az ülés alatti résekben. Így mi is pórul jártunk már hosszabb utazásaink során, mert este alváshoz készülve a lehajtható fekvőhelyek mögül sorra másztak elő a csótányok, ezért virrasztottunk egész éjjel. Így még fárasztóbbá váltak a 20-24 órás utazások.

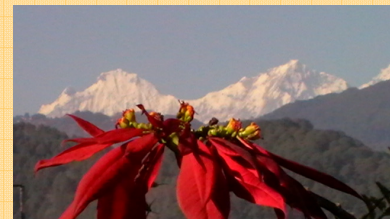
Landourban, a kisváros egy gazdag és adakozó polgárának jóvoltából saját lakóközterében működik közterületi hulladékgyűjtés, az utcákon „Use me!” és „Keep Landour clean” felirattal szemeteseket helyeztek ki. Amikor ott jártunk, nagy meglepéssel töltött el, hogy **nem a ház körül öntöttük ki a szemetet** – természetesen –, hanem naponta összegyűjtöttük, és elvittük a legközelebbi utcai szemetesbe. Otthon ugyanez a meglepédedtség azon a szinten ér, amikor a lakásban külön gyűjtött műanyag, üveg és fém szemetet rendszeresen elvisszük a legközelebbi szelektív hulladékgyűjtő szigetre, és bedobjuk a színes konténerekbe. Bár érzékelhető a kontraszt, nálunk még mindig nem él mindenki a szelektív hulladékgyűjtés lehetőségével. **Ezúton is kérve kérek mindenkit**, aki ezeket a sorokat olvassa, hogy **ha eddig még nem kezdte el külön gyűjteni a hasznosítható hulladékot, akkor mostantól kezdje el**, legalább ennyit tegyünk meg közösen a környezetünkért! *(Igazából nem jelent plusz munkát külön vödörbe, dobozba, vagy szemetesbe dobni a különféle anyagokat. Időnként pedig mindenki el tud sétálni egy szatyorral a legközelebbi gyűjtőhelyig, vagy*



*társasházaknál meg lehet szervezni, hogy akinek autója van, egyszerre elvisz több zsák hulladékot. Nekem már nincs szívem a szemébe dobni a konzervdobozt, a műanyag palackot, de a krumplihéjat sem. A zöldségmaradékot kivisszük a kert sarkába, az összes papírt pedig a családban elégeti, akinek van vegyes tüzelésű kazánja.)*

### Az „északi sarkon”

Az egyik főnövér, Rodha (róda) meghívására elutaztunk szülőfalujába, **Kalimpongba**, az ország észak-keleti sarkába (Banglades és Nepál közötti rész), hogy velük **ünnepeljük unokaöccse 1 éves születésnapját**. Velük töltöttünk néhány napot, megnéztük Darjeelingt, ami az egész világon teaültetvényeiről híres, számunkra pedig Kőrösi Csoma Sándor sírjáról. Ha már ilyen messzire elutaztunk, a környéken töltöttünk még néhány napot, így jártunk Kathmanduban és Bakhtapurban is. Ez a terület megint nagyon közel van a Himalájához, akárcsak Mussourie, így különböző perspektívákból újra gyönyörködhattünk a hatalmas havas hegycsúcsokban.



ves ünnep volt, a kertben felállított egy kis családi áhítat, a béddel látták vendégül a folya-vendéget. A helyi szokások sze-több száz fős körben ünneplik

**momo**, ami zöldség- vagy húsos töltelékkel töltött tészta, főtt, illetve gőzölt gombóc. Nagyon jól esett, hiszen már hónapok óta jóformán nem ettünk húst. A tibeti és nepáli közelség miatt az itteniek inkább nepálinak, sőt gorkhának mondják magukat. Mostanában éppen nagy tüntetéseket tartanak a független Gorkhaland-ért, Indiától való elszakadásukért. A meghívásnak köszönhetően megismerhettük az északi régióban élőket, akik sokkal öntudatosabbak és kedvesebbek, mint akiket eddig megismertünk India északi-középső részén. Szintén egy kedves helyi szokás szerint az idősebbek úgy köszöntik a rokonokat, ismerősöket, hogy a lehajtott fejükre egy pillanatra ráteszik a kezüket.

A születésnap egy nagyon ked-tottak két sátrat, az egyik alatt másikban pedig sokfogásos e-matosan érkező mintegy 300 rint a családi ünnepeket gyakran meg. A terület fő specialitása a

Északi utazásunk során sikerült megszerveznünk egy találkozást Csépe Andreával, aki már évek óta a régióban végez szolgálatot. Nagy öröm volt a távolban találkozni, tapasztalatot cserélni és erősíteni egymást.



### Nemzeti ünnep

Nemrég tartották itt a nemzeti ünnepüket, a köztársaság napját, január 26-án, amire hasonlóan zászlókkal, kítűzőkkel, kokárdákkal készülnek. Nagyon érdekes volt megállni egy ilyen utcai zászló árusnál, mintha otthon lettünk volna, hiszen a trikolorjuk szinte teljesen megegyezik a mienkével, csak az ő pirosuk egy fakó, narancssárgás **piros** (sáfrányszínű), és a **fehér** sávban van egy kéksínű kerék szimbólum (Asóka csakrája) – narancsvörös-fehér-**zöld**. Március 15-ére készülve ezt a képet küldjük:



Fatehpur, 2010. március 1.

Juli és Tamás

A [www.indiamisszio.wordpress.com](http://www.indiamisszio.wordpress.com) című blogunkon (™ ENREITER ÁDÁM) elérhetőek beszámolóink, körleveleink és egyre több fotó eredeti méretben.

Aki szeretné még támogatni utunkat, vagy a kórház felszerelését, az befizetheti/átutalhatja adományát a Missziói Iroda központi számlájára az alábbiak szerint, vagy készpénzben a Pasaréti Gyülekezet irodájában.

**11100104-19024048-36000001**

**Címzett:** Magyarországi Református Egyház

**Közlemény:** *Külmisszió – Céladomány Németh Júlia indiai orvos-missziói útjára  
vagy  
Külmisszió – Céladomány kórházi eszközökre/Németh Júlia*